

## Tentamen NFI2130 Norrøn prosa

Prologen till Snorres *Edda* i Codex Wormianus (AM 242 fol, troligen skriven i det benediktinska kloster på Þingeyrar ca 1350) innehåller två längre interpolationer, en om gudarnas genealogi och en om hur hedendomen och språkförvirringen uppstod. Denna text är från slutet av det andra tillägget, konsultera gärna handskriften, fol. 2r–2v:

[https://handrit.is/en/manuscript/imaging/da/AM02-0242#page/1v++\(3+of+162\)/mode/2up](https://handrit.is/en/manuscript/imaging/da/AM02-0242#page/1v++(3+of+162)/mode/2up).

Interpolatorn har just beskrivit hur världen delas mellan Noahs söner och de har nu visat övermod genom att börja bygga Babels torn. Gud kunde slå ned dem i ett ögonblick, men väljer att lösa det på ett annat sätt ("hann" i första linjen är Gud):

þa uilldi hann þo helldr með þi eyða þeira fyrer ætlan at þeir mætti uið kenaz sínn líttilleik með þí at æingi þeira skildi huat annarr taladi ok þi uissi æingi þeira huat huerr bauð oðrum ok braut þat annarr níðr sem annarr uilldi uppreisa þar til er þeir stridduz a sialfer ok með þi æyddiz qll þeira fyrerætlan i upp tekinni stopul smið ok sa e[r] fremztr uar het zoroastres hann hlo fyr en gret er hann kom i uerolldina. Enn forsmiðer voro ij. ok lxx. Ok sua margar tungur hafa siðan dreífz um uerolldína epter þi sem risarner skiptuz siðan til landa ok þioðernar fiolguðuz. I þessum sama stad uar gíorr æín hín agiætazta borg ok dregit af nafní stopulsins ok kollud babilon ok sem tungna skiptið uar orðit þa fiolguðuz sua nofnin mannanna ok annarra luta. ok sia samí zoroastres hafði morg nófn ok þo at hann understædi at hans ofsi uæri lægðr af sagðri smið þa færði hann sig þo framm til ueralldligr metnaðar ok let taka sik til konungs yfer mǫrgum þioðum assiríorum. Af honum hofz skurðgoða uilla ok sem hann uar blotaðr uar hann kallaðr baal. þann kollum uer bel. hann hafði ok morg onnur nofn Enn sem nofnín fiolguðuz. þa týndiz með þui sanleíkrinn. Ok af fyrstu uillu þa blotaði huerr maðr epterkomandi sinn formeistara dyr eða fugla loptin ok himintunglín ok ymisliga dauðlega lutí þar til er þessi uilla gekk um allan heím ok sua uandlegha tyndu þeir sanleiknum at æingi uissi skapara sinn. utan þeir æinir menn sem toluðu ebreska tungu þa sem gekk fyrer stopul smiðina ok þo tyndu þeir æigi likamlegum giptum er þeim uoru uefttar

1. Normalisera hela texten med hjälp av ordbok och grammatik (skriv ut de romerska talen i text). Var noggrann med alla vokalkvaliteter, -kvantiter och annat.
2. Översätt texten till *naturlig* norska. Om ni bara översätter orden ser jag inte om ni har förstått texten, och jag drar därför av poäng om texten inte är på begriplig norska. Ni

kan däremot gärna kommentera om det är nödvändigt att uttrycka meningen på ett väldigt annorlunda sätt än på norrönt.

3. Ge normaliserad infinitiv av följande verb: "bauð", "braut", "æyðdiz", "hlo", "gret", "dregit", "orðit", "let", "hofz".
4. Använd Ragnvald Iversen, *Norrøn grammatikk* för att förklara vad som har hänt med de två sista konsonanterna i *gekk* jämfört med infinitiven *ganga*. Om du inte har Iversens grammatikk, gå via UB för att finna den digitala versionen på Nasjonalbiblioteket.
5. L. 8 "tungna skiptið"; l. 10 "sig". Hur stavas dessa ord på klassiskt norrönt, och hur skiljer sig det från interpolatorns stavning? Finns det exempel i texten där interpolatorn kunde ha avvikit från "klassisk" norm på samma sätt?